

gizemli bir vadide gece yürüyüşü

7-8-9 Ağustos 2009

Ağustos ayının ilk haftasında şehirden iyice bunalmış bir halde Doğay Duyanlar Spor Kulübü'nden arkadaşım Cengiz Taçyıldız ile birlikte Niğde Aladağlar'a doğru yola çıktık. Hedefimiz Emler Zirve'ye tırmanmaktı. Cuma sabahı otobüsle Niğde'ye hareket ettik. Garajda bizi kuzenim Yunus karşıladı. Bir an önce Sokullu Pınar kamp alanına varıp yürüyüşe başlamamız gerektiği için Yunus'un yemek teklifini geri çevirmek zorunda kaldık ve fırsat olursa dönüşte görüşmek üzere ayrıldık. Niğde eski garajdan hareket eden Çamardı minibüsleri ile öğle saatlerinde Niğde'den ayrıldık. Yaklaşık bir saat sonra Demirkazık Köyü kavşağında bulunan köprüde olduk. Oradan bir araçla önce Mümtaz Çankaya Dağ Evi'ne gittik. Dağ Evinde bir mağara keşif grubu ile karşılaştık. Aralarında bir arkadaş hiç yabancı gelmedi, Türkiye Dağcılık Federasyonu Eğitim Kampları'ndan tanıştığımız Cem Kıyak, ayak üstü Emler hedefimiz ve Karasay Eznevit'e Çelik Buyduran'dan geçiş konusunda sohbet ettik.

Dağ Evi'nde fazla kalmadık, bizi Sokullu Pınar kamp alanına götürecek Renault 11 station aracımıza atladık, dağ evinden Sokullu Pınar'a araçla kısa sürede ulaşılabilir, gerçi yol çok iyi değil, hatta aracımızı bir yerde inip itmemiz bile gerekti. O bizi değil biz onu taşıyacağız diye korktum. 15 - 20 dakika içerisinde Sokullu Pınar'a ulaştık. Kamp alanında akşam için hazırlıklar başlamıştı bile. Çadırların yanında, yabancı turistler mekanın keyfini sürerken bir taraftanda yemek hazırlıkları yapılıyordu. Yürüyüşümüze başlamadan önce çeşmeden sularımızı doldurduk, insan trafiği de yoğundu, gelip geçen ekiplerle konuştuk "Emler'de görüşürüz" ler söylendi çokça ve ayrıldık.

Akşamüstü beş sularında Karayalak Vadisi'ne doğru yürüyüşe başladık. Sokullu Pınar'dan hemen sonra yol bir müddet daha devam ediyor, yolu takip ediyoruz ve ağır ağır ilerliyoruz. Arada fotoğraf molaları veriyoruz, yol kıvrılarak hafifçe yükseliyor, bir taraftan fotoğraf çekiyoruz bir taraftan da gps ile çeşmeleri işaretliyorum. Sokullu Pınar'ın çoğunlukla tercih edilen kamp alanlarından biraz uzakta çeşme yanı güzel mekanlar görüyoruz, hatta birinde yabancı bir ekibe rastlıyoruz. Ekibe yardımcı olan kişi geç kaldığımızı söylüyor. Evet saatin farkındayız ve gün batmadan Çelik Buyduran kamp alanına ulaşamayacağımızı biliyoruz :) . Yine de yola devam, karanlık yaklaşıyor belki ama akşam saatlerinin serin havası rahat bir yürüyüş sunuyor bize. Sırtımızda 15 - 20 kiloluk kamp yükümüz var. Yatak, yorgan, mutfak ve evimiz hepsi içinde.

Karayalak Vadisi görüldü, güneşin ışıkları henüz üzerimizde ama oldukça zayıf. Gün batmadan kapıya ulaşmayı hedefliyoruz. Yol bitiyor ve dere yatağından ilerlemeye başlıyoruz, dere yatağındaki taşlar yürüyüşümüzü biraz zorlaştırırsa da bölgede trafiğin yoğun oluşu patikalar oluşturmuş , kendince bir arazi asfaltı var .

Kapıya iyice yaklaşıyoruz. Gün ışığı Aladağlar'a adına yakışır rengini düşürmeye başladı. Kapı; Karayalak Vadisinin girişinde, vadinin daraldığı bu noktaya başka isim de verilemezdi zaten.) Bir masal mekana açılacak hissi veriyor. Şehrin seslerini iyice geride bırakıyoruz. Sağımız solumuz duvar, vadiye gireceğiz. Kapıda biraz mola veriyoruz ve bir şeyler atıştırıyoruz, yol telaşı ile ne zamandır bir şey yemedik. Kapıda gün batıyor ve alacakaranlık saatleri başlıyor.

Kafa lambalarını takıp yolumuza devam ediyoruz, önce alaca karanlıkta ilerliyoruz, daha sonra karanlık iyice çöküyor ama kafa lambalarımızı açmaya gerek duymuyoruz, ay ışığında ilerliyoruz. Yavaş yavaş yükseliyoruz, irtifa kazandıkça oksijenin azlığı kendini gösteriyor, gün içinde 900 metreden geldik ve şimdi 2500 metre ile 3000 metre arasında yol alıyoruz, bu hızımızı düşürüyor, yükümüzde hafif sayılmaz, ama mutsuz değiliz :, bu dar vadideki gece yürüyüşü değişik farkındalıklar içeriyor, yalnızlık, büyüklük, uzaklık kavramlarını sorguluyoruz. Zaman zaman, yol iyice uzuyor, bitmiyor, "şimdi geldik"lerin sayısı çoğalıyor zihnimizde. Ama bu gidişe kapılırsak zihnen gideceğimiz yere varamayız, bunun da bizi bitireceğini biliyoruz. Bu sebeple arada sohbetimizi de ihmal etmiyoruz, sesizlik ve kendine yol alışla birlikte, motivasyonu sağlayacak konuşmalarımız var. Bizi bekleyen en büyük hediye; uzanıp yatmak , sıcak tulum ,çay ve bulgur pilavı :) Öyle değerli ki, tüm varlığımız bunlar. Az kaldı ...

aladağlar emler (3723 m) tırmanışı

Bizden başka kimse var mı şimdi dünyada, şimdi şu anda başka sesler var mı ? Gerçek sessizliği yaşıyoruz. Gökyüzündeki ayın ve bulutların sesinden başka hiçbir ses duyulmuyor. Hayret ediyorum, hayret etmeyi seviyorum, belki de bunun için buradayım, bu hayret edişler beni farklı bilişlere götürüyor.

Yolumuzun çoğunu bitirdik. Kızılkaya, Karasay silüetleri görünüyor, Çelik Buyduran orada bir yerlerde olmalı, ay zirvelerin arkasında belirdi, bulutlarla birlikte manzarası bir harika. Arkamıza düşen duvarda birlikte gösteri yapıyorlar, sanırım bu gösteriyi yalnız biz izliyoruz. Dev bir projeksiyon ile hareketli bulut gösterileri, hayret ediyorum yine. :)

Uzaktan bir ses geliyor, derinden bir ses; kayalar, taşlar mı hareket ediyor, yoksa bir su sesi mi, Çelik Buyduran mı ? İlerledikçe ses netleşiyor. Ama hayır değil, henüz değil. Derinden bir su sesi geliyor duvarlardan. İyice yaklaştık, dağın gölgesinde olmalı, neredeyse gece yarısı olacak, yorulduk, dağın gölgesinde olmalı .

Bir müddet daha ilerliyoruz ve dağın gölgesine giriyoruz, eğim artıyor ve yükseliyoruz, yavaşlıyoruz. Bir su sesi daha duyuyoruz, sese doğru ilerliyorum, su yok ama kocaman bir kaya var ve ses bu kayanın içinden geliyor. Çelik Buyduran kamp alanı buralarda olmalı, yükselirsem göreceğim, dağın gölgesi oldukça karanlık, kafa lambamı kullanıyorum, ilerde su sesinin yoğunlaştığı yere doğru yürüyorum, evet Çelik Buyduran coşkulu bir şekilde akıyor, hatta birileri var gibi. Gece yarısı oldu, yürüyen bir ekip dışında kim olur ki gece yarısı dışarıda. Kafa lambamı tuttuğum yerden bir ışık geliyor bana doğru, sudan mı yansıyor, hayır. Lambayı kapatıyorum. Işık devam ediyor. Birkaç adım atıyorum ki havalanıyorlar. Ateş böcekleri, gecenin bu saatinde

Trafığı özellikle yaz aylarında oldukça yoğun olan Sokullu Pınar Kamp Alanı'nda gün batımı

korutuyorlar beni. :) Nefes alıp verir gibi, yanıp çoğalan ışıklarıyla gece dolaşıyorlar. Gölgede, karanlık gecede kendinden ışıklı bu şeylere de hayret ediyorum :) Çelik Buyduran'dan sularımızı tazeliyoruz. Birkaç adım sonra geceleyen çadırları görüyoruz . Kamp yerindeyiz artık. Hemen bir çadır yeri belirleyip çantaları atıyoruz, çadırı kurup ocağı yakıyoruz. 3300 metredeyiz, rüzgarlı değil, ama hava serin, giyiniyoruz. Önce su ısıtıyoruz ve termosu dolduruyoruz, birkaç demlik poşeti ile çayı demlenmeye bırakıyoruz, şimdi sıra bulgurda.

Yemek saati, 01:30 , iyi geliyor. Gece yarısı bulgurumuzu yedik :) . Yıldızlar çok güzel, zirveler ay ışığında silüet halinde belirdiler. Kamp alanında çadırlar var ama hiç ses yok, yat saati çoktan geçmiş, kalkış saatini belirleyip biz de yatıyoruz artık. Acelemiz yok, Emiler Zirve'ye şurada ne kaldı. 1 saatlik yol. Tırmanışın en zor etabını bitirdik, şimdi sabah kalkış saatimiz için endişe etmiyoruz.

Gece bir ara üşüyorum ve üzerime takviye bir şeyler giyiyorum. Sabah çok geç olmadan uyanıyoruz. O kadar yolun, yorgunluğun üstüne uykumuzu almış ve dinlenmişiz. Güneş doğmuş ama henüz vadiyi doldurmamış. Işık çok güzel, dağların gölgeleri vadiye uzanıyor, diğer çadırlardaki arkadaşlarda kalkmışlar. Mavi açık bir gökyüzü, tatlı yumuşak bir ışık, dağcılar silüeti, fotoğraf zamanı. Kahvaltı öncesi ikimizde manzaranın karşısında kendimizi tutamayıp makinelere sarılıyoruz. Kızılkaya boynuna doğru tırmanıyorum, oradan Çelik Buyduran'daki çadırımızı ve diğer taraftaki Karasay Geçidi'ni görüntülüyorum. Buradan Karasay geçidini kullanarak Eznevit Karasay zirvelerine ulaşmak mümkün. Çadıra dönüyorum, kahvaltı hazır, çay ve patates püresi.

Çelik Buyduran Kampı ve Karayalak Vadisi

Emler sırta tırmanış

Kahvaltı sonrası suları tazeleyip, çantaları küçültüp, Emler Zirve'ye hareket ediyoruz. Sırta ulaştığımızda Yedigöller Platosu'nun manzarası büyülüyor bizi. Gökyüzünde bulutlar bir harika, bir dakika önce gördüğümüz gökyüzünü tekrar göremiyoruz, gökyüzünde sürekli bir değişim var. Emler Zirveyi bulutlar aşım önce üzerimize doğru alçalıyorlar, daha sonra Yedigöller Platosu'na doğru yollarına devam ediyorlar. Üzerime iniş

Faaliyet sonrası çadır keyfi

yapacak gibi alçalan bulutlar oldukça heyecan verici. Zirvede ve zirve yolunda gruplar görüyoruz. Arada küçük molalar, bolca fotoğraf duruşları ile yükseliyoruz. Zirveye az kala bir turist grubu ile karşılaşıyoruz, çoluk çocuk bir aile zirveden dönüyorlar, kısa bir konuşma geçiyor aramızda, çok zor ama çok

güzel olduğunu dile getiriyorlar Emler Tırmanışı'nın. Bölgede o mevsimde yabancılar ağırlıkta, ülkemizden ziyaretçiler oldukça az, bizi gören grup Türk olduğumuzu öğrenince şaşırıyorlar.

Nihayet Emler zirvedeyiz; 3723 Metre. Bizden başka bir fransız çift ve rehberleri var. Yemek yiyoruz. Haritamızı açıp çevreyi inceliyor ve fotoğraflar çekiyoruz. Hava kapanmaya başlıyor. Bir buçuk saat zirvede kalıyoruz ve dönüşe geçiyoruz. Zaman zaman güneş bulutların arasından sıyrılıyor, uv ışınları hissedilmeyecek gibi değil, sıcak değil ama tenimizi kavurmak isteyen bir şeyler var. Sırttan kamp alanına doğru çarşak zeminde ilerlerken, bir katır sürüsü beliriyor patikada. Sokağı dolduracak sürünün buradaki küçüklüğünü fotoğraflıyorum.

Zirve ve Kulüp Flamamız

Kampa dönüyoruz, dinlenmek için bolca zamanımız var. Çay ve zirve dönüş hediyesi olarak irmik helvası yapıyoruz. Kamp bir anda kalabalıklaşıyor. Yabancı turistler bir hayli ilgi gösteriyorlar Aladağlar'a. Emler dönüşü keyif yapıyoruz, bir gece daha kampta kalıp ertesi sabah dönüşe karar veriyoruz. Bu gece de 3300 metrede uyuyacağız. Gece daha sıcak geçiyor, tulumu alttan kıyafetlerimle besliyorum. Güzel rahat bir gece geçiriyoruz.

Pazar sabahı erkenden kalkıp kampı topluyoruz. Çayımızı yan çadırdaki turistlerle paylaşım, oldukça serin bir vakitte yola çıkıyoruz, manzara yine inanılmaz. Güneş zirveleri yeni yeni aydınlatıyor. Bulutlar çok hareketli ve gökyüzü çok değişken. Bolca fotoğraf çekiyoruz. Sabah ışıkları vadinin duvarlarına düştüğünde ne zamandır

Faaliyet sonu Mümtaz Çarkaya Dağ Evi'nde mola

istediğim silüet dağcı fotoğrafı için uygun bir açıda fotoğraf çekiyorum. Gece izlediğimiz duvarda bulutların gösterisi şimdi güneşle tekrarlanıyor.

İnişimiz çarşak zeminde oldukça rahat gerçekleşiyor, biz değil taşlar bizi indiriyor. İki saatte kapıya ulaşıyoruz ve mola veriyoruz, sıcak çorbalarımız, dağ havası ve Aladağlar'ın çiçekleri. Kırk dakikalık mola sonrası inişe devam ediyoruz, 2 saat sonra Sokullu Pınar'a ulaşıyoruz. Buradan yine yürüyüşle Dağ Evine, dağ evinden yürüyüşle de köprüye kadar geliyoruz. Dağ Evi'nden sonraki asfalt etap inanılmaz yorucu geliyor. Dönüp dağa baktığımızda hayret ediyoruz :)

Çamardı Minibüsüne atlayıp Niğde'ye kuzenim Yunus'un duş ve yemek teklifine doğru yol alıyoruz. Ankara'ya şehre, güzel bir etkinlik sonrası mutlu dönüyoruz.

Yazı ve Fotoğraflar - Deniz TOKAY

www.yuruyoruz.com

Çelik Buyduran'da çadırımız ve ilerde Emler sırtına uzanan bir rota.